

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobkyně: **M. L.,**
státní příslušnice Ukrajiny,
trvale bytem X,
t. č. bytem v X,
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
se sídlem Kovářská 4, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2019, č. j. CPR-11455-2/ČJ-2019-930310-V230, o správním vyhoštění,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2019, č. j. CPR-11455-2/ČJ-2019-930310-V230, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 2. 2019, č. j. KRPA-59882-8/ČJ-2019/000022-ZSV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

příčemž doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 4 roky od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu v České republice. Doba k vycestování byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu a na posuzovaný případ správně aplikoval § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení prokázalo, že žalobkyně pobývala na území České republiky bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyla oprávněna, a v období od 12. 5. 2013 do 8. 2. 2019 se zde zdržovala neoprávněně. Dlouhodobě tedy svým jednáním porušovala právní předpisy, ačkoli jí již bylo v minulosti opakovaně uloženo správní vyhoštění. Vlastní vyhoštění, jakož i jeho délka, jsou adekvátní porušené povinnosti; doba stanovená k vycestování je přiměřená. Dále žalovaná popsala, že žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění v roce 2010, ta však z České republiky nevycestovala. Proto jí bylo v roce 2011 uloženo opětovně a žalobkyně byla současně umístěna do z. p. z. c., kde požádala o udělení mezinárodní ochrany. Po skončení azylového řízení s negativním výsledkem se žalobkyně nedostavila pro výjezdní příkaz, ani si neopatřila cestovní doklad a od té doby pobývala na území České republiky podle jejího vlastního tvrzení nepřetržitě. S ohledem na to není vyhoštění nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Byť žalobkyně v řízení uvedla, že zde žije s přítelem, jenž je občanem Evropské unie, lustrací v systémech Policie ČR se zjistilo, že tu osoba toho jména k pobytu registrována není. Ani odloučení od dětí, jimž je 27 a 28 let a s matkou nesdílí společnou domácnost, nemůže představovat nepřiměřený zásah do života žalobkyně. Tvrzená závislost na alkoholu, pro niž si prý žalobkyně nemohla při výslechu vybavit klíčové podrobnosti, nebyla v řízení nijak doložena (např. lékařskou zprávou), přičemž doložit ji mohla a měla právě žalobkyně, protože správní orgán I. stupně neměl možnost tuto informaci získat a nebyl ani povinen aktivně vyhledávat důkazy v její prospěch. Vyhoštění žalobkyně je reakcí na její dlouhodobé nerespektování právních předpisů a porušování veřejného pořádku, čehož si žalobkyně musela - s ohledem na svou pobytovou historii - být vědoma, a vlastně i preventivním opatřením. Nejedná se také o nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně je dospělá, svéprávná a schopná se o sebe postarat, na Ukrajině také vlastní nemovitou věc, má se tedy kam vrátit a svůj rodinný život může realizovat i tam. Délka správního vyhoštění byla stanovena v souladu se zákonem, přiměřeně a správní orgán I. stupně ji náležitě odůvodnil. Konečně k námitce, že žalobkyni v průběhu řízení zastupoval advokát, který ji o stavu řízení neinformoval, uvádí žalovaná, že špatná volba zástupce nemůže být kladena k tíži správním orgánům a nemůže to nic změnit na tom, že jemu doručené písemnosti jsou doručeny řádně, ať se s nimi žalobkyně seznámila či nikoli; ta se ostatně mohla kdykoli na stav řízení dotázat nebo zastoupení ukončit.
3. Žalobkyně nejprve namítá, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud ji pokládal za nedůvěryhodnou jen proto, že si při výslechu dne 8. 2. 2019 nemohla vybavit některé detaily (příjmení svého přítele a přesnou adresu domu, kde spolu sdílí společnou domácnost). Příčinou byl – v takové situaci zcela pochopitelný – stres a výpadek paměti způsobený závislostí na alkoholu, o níž žalobkyně téhož dne správní orgán I. stupně informovala. Posléze v řízení žalobkyně tyto skutečnosti doplnila a doložila čestným

prohlášením svého partnera: ten se jmenuje J. C., je občanem Polské republiky, mají spolu 4 roky trvající pevný vztah a od roku 2014 sdílí společnou domácnost na adrese X. Správní orgán I. stupně pochybil, pokud tyto skutečnosti nezohlednil, resp. je pokládal za účelová tvrzení jen s ohledem na to, že partner žalobkyně zde nemá nahlášenou trvalou adresu. Partnerův pobyt v České republice by jistě bylo možné doložit i jinak, např. předložením pracovní či nájemní smlouvy, nebo jeho předvoláním a výsledkem. To však správní orgán I. stupně neučinil a namísto toho chybně vycházel z toho, že žalobkyně rodinnou příslušnicí občana Evropské unie není. V důsledku toho správní orgán I. stupně i žalovaný věc nesprávně právně posoudili, neboť neaplikovali § 119 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, v němž se taxativně stanoví podmínky, za nichž mohou být vyhoštěni rodinní příslušníci občanů Evropské unie. V řízení se neprokázalo, že by žalobkyně ohrožovala bezpečnost státu či veřejné zdraví, nebo závažně narušovala veřejný pořádek. Byť nelegální pobyt jistě v souladu s veřejným pořádkem není, nemá žalobkyně za to, že by její jednání dosahovalo intenzity závažného porušení veřejného pořádku, neboť si svou situaci nezavinila, aktivně se ji snažila řešit a jinak žije řádným životem. Nicméně i kdyby správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že lze žalobkyni vyhostit i jako rodinnou příslušnici občana Evropské unie, pak jí uložil delší vyhoštění, než § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců umožňuje.

4. Dále žalobkyně namítá, že správní orgán I. stupně nezohlednil, že ji v minulosti zastupoval advokát, který však svou práci zanedbal, aktivně nehájil zájmy žalobkyně a neinformoval ji o probíhajících řízeních v úplnosti. Žalobkyně tak jako osoba českého právního řádu neznala o svých povinnostech nevěděla a nevěděla ani, jak řešit situace, do nichž se dostala, a byť se snažila o získání cestovního dokladu na zastupitelském úřadě Ukrajiny, kde jí však pas vydat odmítli, a legalizaci svého pobytu zde, nebyla úspěšná. Z nynějšího pohledu žalobkyně shledává, že měla patrně svého zástupce vyměnit, avšak s ohledem na to, že mu již zaplatila a že nevěděla, kam jinde se obrátit, neudělala to včas. Žalobkyně má za to, že vynaložila snahu a že pochybení zastupitelského úřadu a jejího někdejšího zástupce měl správní orgán I. stupně zohlednit tak, aby nešly k její tíži.
5. Žalobkyně dále namítá, že z § 174a zákona o pobytu cizinců plyne její povinnost poskytnout relevantní informace k posouzení přiměřenosti rozhodnutí Ministerstva vnitra, nikoli však správního orgánu I. stupně. Ten ji proto měl v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), poskytnout poučení v tomto smyslu. Pokud by si toho žalobkyně byla vědoma, mohla by předložit rodinné fotografie či navrhnout výslech svůj a svého partnera. V důsledku porušení poučovací povinnosti rozhodoval správní orgán I. stupně na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
6. Dále žalobkyně poukazuje na to, že správní vyhoštění v délce 4 let představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně žije v České republice již od roku 1997, tedy více než 20 let, na různá pobytová oprávnění a od ztráty pasu navíc nepřetržitě, protože vycestování se stalo i technicky nemožným. Má zde zázemí a životní perspektivu – přátele, dospělé děti s trvalým pobytem a již zmíněný partnerský vztah; až na svou problematickou pobytovou situaci žije řádným životem. Naopak na Ukrajině nemá nikoho a k zemi svého původu nemá nikterak intenzivní vztah.
7. Konečně žalobkyně namítá, že pokud by soud dopěl k tomu, že rodinnou příslušnicí občana Evropské unie není, správní vyhoštění v délce 4 let, tedy u horní hranice zákonného rozmezí je nepřiměřené. Pokud by žalobkyně chtěla udržovat rodinný život i

nadále, čelila by nepřekonatelným objektivním překážkám, jak je definoval Evropský soud pro lidská práva (*Bajsultanov proti Rakousku*, č. 54131/10, odst. 90, nebo *Benarām a ostatní proti Holandsku*, č. 43786/04). Tak dlouhé odloučení od dětí a partnera by mělo závažný negativní vliv na jejich vztahy. Žalobkyně opětovně poukazuje na to, že se nedopustila žádné trestné činnosti a její pobytová situace, jíž se snažila aktivně řešit, byla způsobena neochotou ukrajinských úřadů a liknavostí jejího někdejšího zástupce.

8. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu, neboť žalobní námitky byly současně odvolacími námitkami, a jako takové byly již jednou vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí žaloby.
9. Žalobkyně v replice doplnila další informace ohledně vztahu se svým partnerem (popsala okolnosti jejich seznámení a společného života a uvedla, že ji partner navštěvuje v z. p. z. c.).
10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť takový postup soudu předvídá ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož soud napadené rozhodnutí zrušil.
11. Žalobkyně nejprve namítá, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, resp. že nepřihlédl k tvrzením žalobkyně o jejím partnerovi a jejich společné domácnosti; žalovaná tato pochybení nezhojila. Ze správního spisu k tomu soud zjistil, že žalobkyně byla dne 8. 2. 2019 zajištěna policejní hlídkou na protialkoholní záchytné stanici, a jelikož se neprokázala cestovním dokladem, bylo s ní zahájeno řízení o správním vyhoštění. Téhož dne byla žalobkyně vyslechnuta, přičemž mj. uvedla, že již 4 roky žije s přítelem polské státní příslušnosti jménem J., jehož příjmení si nepamatuje, v garsonce pražských Ř., avšak přesnou adresu si také nepamatuje. Na přímý dotaz výslovně uvedla, že s tímto občanem EU sdílí společnou domácnost. Téhož dne byla žalobkyně seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí, jejichž doplnění nežádala, a rovněž téhož dne vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí. V něm se s výše uvedenými tvrzeními vypořádal tak, že s ohledem na kusé informace poskytnuté žalobkyní si nemůže její tvrzení řádně ověřit, nicméně v evidencích Ministerstva vnitra žádného druhu žalobkyně nenevidují. Podle přesvědčení správního orgánu I. stupně se tak jedná pouze o účelové tvrzení, pomocí něhož se chce žalobkyně vyhnout správnímu vyhoštění. V odvolání (resp. v jeho doplnění ze dne 4. 3. 2019) již žalobkyně uvedla celé jméno svého partnera, jeho datum narození a plnou adresu jejich společné domácnosti a učinila součástí správního spisu čestné prohlášení v tomto smyslu podepsané jak žalobkyní, tak jejím partnerem J. C.. Žalovaná na tyto konkrétní informace v napadeném rozhodnutí nijak nereagovala a pouze zopakovala závěry správního orgánu I. stupně o tom, že tato informace není uvedena v ministerských evidencích, a o účelovosti tohoto tvrzení.
12. Soud musí v první řadě konstatovat, že nepřehlédl, že se správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích otázkou, zda je žalobkyně rodinnou příslušnicí občana Evropské unie či nikoli, zabývali až v části odůvodnění vztahující se k otázce přiměřenosti rozhodnutí ve

smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, resp. k otázce zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a tohoto zákona. Jedná se však o otázku, která měla být z logiky věci posouzena na samém počátku odůvodnění (na samém počátku úvah správních orgánů), neboť její výsledek je podstatný pro určení toho, na základě kterého ustanovení zákona o pobytu cizinců může být žalobkyně vyhoštěna, z jakých důvodů a na jak dlouho. Ze zvolené struktury odůvodnění je nicméně zřejmé, že správní orgány obou stupňů vycházely z toho, že žalobkyně rodinnou příslušnicí občana Evropské unie není. Tento závěr byl však opodstatněný jen u správního orgánu I. stupně, který správně poukázal na to, že při povaze informací, které byla žalobkyně v průběhu řízení v prvním stupni schopna poskytnout, nemohl její tvrzení nijak ověřit (výslech osoby identifikované jen osobním jménem či pobytová kontrola na neznámé adrese nepřípadaly v úvahu), leda lustrací existence partnera v evidencích, do nichž má správní orgán I. stupně přístup. Žalovaná v odvolacím řízení však už disponovala zcela konkrétními informacemi o jménu a bydlišti partnera žalobkyně a adrese bytu, v němž sdílí společnou domácnost, a je potvrzujícím čestným prohlášením, s nimiž se pohříchu nevypořádala. Její závěry o účelovosti tvrzení žalobkyně tak nemají oporu ve správním spisu, naopak jsou v rozporu s doplněným odvoláním a čestným prohlášením, které představují silnou indicii o tom, že by žalobkyně mohla být rodinnou příslušnicí občana Evropské unie.

13. Žalobkyni lze jistě vytknout, že nebyla schopna poskytnout tyto konkrétní informace již v řízení v prvním stupni. Je však třeba vzít v úvahu, že na to měla žalobkyně jen velmi málo času, s ohledem na to, že v 9 hodin byla zajištěna, ve 14 hodin vyslechnuta (a to po noci strávené na protialkoholní záchytné stanici) a ještě téhož dne vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí. Odvolání tedy bylo první další příležitostí, při níž mohla žalobkyně svá tvrzení konkretizovat, resp. předložit důkazy, což učinila. Že se tak stalo až v odvolacím řízení, nemá vliv na jejich relevanci a z procesního hlediska nebrání žalované, aby k nim přihlédla – naopak je to její povinností, jelikož řízení před správními orgány obou stupňů tvoří jeden celek a současně nelze v řízeních zahájených z úřední moci, v nichž má být účastníku uložena nějaká povinnost, automaticky použít ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 7/2011 – 48), které jinak zakotvuje tzv. koncentraci řízení, neboť stanoví, že účastníkovi neumožňuje uplatňovat takové skutečnosti a důkazy, které mohl uplatnit již dříve v řízení před prvostupňovým správním orgánem. Byť žalobkyně sama provedení konkrétních důkazů nenavrhl, je povinností žalované zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaná tedy měla na konkretizovaná tvrzení žalobkyně zareagovat. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není jasné, na základě čeho je žalovaná pokládá za účelová, jestliže neprovedla žádné důkazy k jejich potvrzení nebo vyvrácení (nabízí se provedení místního šetření na adrese tvrzené společné domácnosti, případně výslech partnera a žalobkyně k ověření jejich společného soužití).
14. Na okraj k tomu soud dodává, že k hodnocení tvrzení žalobkyně jako účelových nepostačuje skutečnost, že si na ně v úplnosti nevzpomněla hned při výslechu dne 8. 2. 2019. Už tehdy žalobkyně výslovně a jednoznačně uváděla, že sdílí s občanem Evropské unie společnou domácnost. Byť může být u dlouhodobého vztahu zarážející, že si nevybavila příjmení partnera (přičemž uváděné jméno J. je evidentně zkrácená podoba osobního jména J.) a přesnou adresu společné domácnosti, nelze bez dalšího usoudit na účelovost žalobkyní předestřených tvrzení. Soud proto prozatím nepokládá za potřebné spekulovat o tom, zda byl důvodem této neznalosti stres, žalobkyní od počátku tvrzená (byť nedoložená) závislost na alkoholu, nebo skutečnost, že žalobkyně při svém životním

stylu (v úředním styku sama – natož s partnerem – nevystupuje, naopak se kontaktu s úřady vyhýbá a podle svých slov ani nepracuje) zkratka příjmení partnera a společnou adresu neznala, protože je znát nepotřebovala.

15. Soud uzavírá, že klíčový závěr, z něž žalovaná vycházela, že žalobkyně není rodinnou příslušnicí občana Evropské unie, nemá oporu ve správním spisu, respektive takový skutkový stav vyžaduje rozsáhlé doplnění. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení musí žalovaná zjistit (příp. za tím účelem věc vrátit správnímu orgánu I. stupně) a náležitě odůvodnit (vypořádat se s informacemi upřesněnými v rámci odvolacího řízení), zda žalobkyně je či není rodinnou příslušnicí J. C.. Až bude tato otázka vyřešena, bude žalovaná v dalším případném řízení o vyhoštění žalobkyně aplikovat přílehlavá ustanovení zákona o pobytu cizinců (buď ustanovení dopadající na cizince, jenž je rodinným příslušníkem občana EU, nebo naopak ta dopadající na cizince, jenž rodinným příslušníkem občana EU není). S ohledem důvod, pro který bylo napadené rozhodnutí zrušeno, soud neprovedl navržené důkazy, neboť by šlo o rozsáhlé dokazování, které musí primárně provést správní orgány.
16. Soud se dále zabýval otázkou, zda se i přes zrušení napadeného rozhodnutí pro uvedenou vadu řízení může vyjádřit k dalším žalobním bodům, jak mu to ukládá usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74. V právě posuzované věci však vady řízení, která předcházela vydání napadeného rozhodnutí, brání tomu, aby se soud mohl vyjádřit k některým dalším žalobním bodům. Jelikož žalovaná nezjistila, zda žalobkyně je či není rodinnou příslušnicí občana Evropské unie, nelze hodnotit, zda její případ správně právně posoudila (zda aplikovala na věc přílehlavá ustanovení zákona o pobytu cizinců) a zda byla délka vyhoštění stanovena v souladu se zákonem a přiměřeně. Tyto úvahy musí nejprve provést žalovaná na základě řádně zjištěného skutkového stavu.
17. Soud se však může – alespoň v obecné rovině – vyjádřit k požadavku žalobkyně, aby bylo při hodnocení její pobytové historie přihlédnuto k tomu, že část viny na situaci nese její někdejší zástupce, jenž ji řádně nehájil, a Velvyslanectví Ukrajiny v ČR, které jí nebylo s vyřízením nového cestovního dokladu nápomocné. V první řadě je třeba uvést, že soud nemá žádné poznatky o někdejším zástupci žalobkyně, ani o postupu ukrajinského velvyslanectví; nejsou totiž součástí správního spisu (ten obsahuje pouze tvrzení žalobkyně v tomto smyslu v doplněném odvolání, nikoli však důkazy). Hodnocení jejich postupu také není předmětem tohoto řízení, tím je pouze posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Obecně však musí soud k této argumentaci uvést, že je v první řadě povinností žalobkyně, aby disponovala pobytovým oprávněním, hodlá-li v České republice pobývat. Žalobkyně je dospělá, svéprávná, umí česky (a to natolik dobře, že ve správním řízení odmítla využít tlumočení do svého mateřského jazyka), v České republice pobývá více než 20 let, přičemž nejméně polovinu této doby legálně; lze u ní tedy předpokládat jistou zkušenost při styku s úřady a policií. Nejedná se tedy o člověka, který by byl při úředním styku v České republice zcela závislý na pomoci jiné osoby. Pokud se žalobkyně při vyřizování pobytových oprávnění plně spolehl na svého zástupce, který následně v hájení jejích zájmů selhal, je tím vinna v první řadě sama žalobkyně, která si jej zvolila a jeho práci nekontrolovala. Rozhodně nemůže být přičítáno k tíži správním orgánům, pokud s tímto zástupcem komunikovaly, a nepředstavuje to ani polehčující okolnost ve vztahu k zanedbání povinností, které žalobkyni plynou ze zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně má nicméně možnost si na postup advokáta stěžovat u České advokátní komory (§ 32 a

násl. zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů), nebo se soukromoprávní cestou domáhat náhrady způsobené škody. Podobný závěr lze vyslovit i ve vztahu k údajně nevstřícnému postupu ukrajinského velvyslanectví při vyřizování nového cestovního dokladu. Z hlediska zákona o pobytu cizinců není žalobkyně jako cizinka pobývající na území České republiky povinna se o vlastnictví cestovního dokladu pouze *snažit*, nýbrž je povinna jej mít [§ 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců]. Otázka zda a za jakých podmínek velvyslanectví států od České republiky odlišných umožňují získání cestovního pasu, ani míra vstřícnosti, jakou přitom ve vztahu ke svým občanům vykazují, nepodléhá hodnocení soudu a nemůže mít vliv na posouzení pobytové situace žalobkyně. Soud se navíc neztotožňuje s vlastním hodnocením žalobkyně, která uvádí, že se svou pobytovou situací snažila aktivně řešit, protože desetiletý pobyt v České republice bez cestovního dokladu, během něhož byla dvakrát správně vyhoštěna (nepočítaje v to rozhodnutí o správním vyhoštění, jež je předmětem soudního přezkumu) a ani v jednom případě svou povinnost vycestovat nesplnila, o ničem takovém nesvědčí. Námitka, že správní orgány měly tyto skutečnosti zohlednit tak, aby nešly k tíži žalobkyně, proto není důvodná.

18. Konečně se soud může vyjádřit i k námitce, že správní orgán I. stupně měl poskytnout žalobkyni přiměřené poučení, že se § 174a zákona o pobytu cizinců vztahuje i na řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, tedy že žalobkyně musí poskytnout informace k posouzení přiměřenosti i Policii ČR (nikoli jen ministerstvu). Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, poučovací povinnost správního orgánu vyjádřená v § 4 odst. 2 správního řádu je zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech účastníka, nikoli na poučení o tom, co by měl činit, aby dosáhl žádoucího výsledku. Správní orgán I. stupně neměl povinnost žalobkyni zvlášť poučovat o tom, že je v jejím nejvlastnějším zájmu sdělit všechny okolnosti podstatné pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Z protokolu o výsledku vedeném dne 8. 2. 2019 je zřejmé, že na povinnost zjistit všechny pro věc významné okolnosti správní orgán I. stupně reagoval tím, že se žalobkyně na tyto podstatné skutečnosti aktivně dotazoval (srov. str. 5 a 6 protokolu). Skutečnost, že si žalobkyně klíčové okolnosti nemohla při výsledku vybavit, nijak nesouvisí s tím, jak a o čem byla poučena (ani sebelepší poučení by jí nepochybně nepomohlo vybavit si příjmení partnera a adresu bydliště). Ani chybný postup žalované spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu (k tomu viz výše) s poučovací povinností nijak nesouvisí. Námitka je nedůvodná.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalobkyni soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení žádné náklady nevznikly. Zástupkyni žalobkyně, Organizaci pro pomoc uprchlíkům z. s., odměna za zastupování nenáleží (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79), protože nejde o advokáta, ani neposkytuje specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů. Nedopadá na ni proto § 35 odst. 2 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. června 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně